

en meget mærkelig Indenrigsminister, som havde Dristighed til at sige til den permanente Voldgiftsret: Den Mand vil jeg ikke have. Resultatet vilde blive et lignende, som da den tyske Kejser nægtede at godkende en Borgmester, at saa fik man ingen Forligsmand, hvis den permanente Voldgiftsret bagefter nægtede at indstille en ny Mand. Jeg kan derfor kun tænke mig Indenrigsministerens Bekræftelsesret anvendt i ganske faa Undtagelsestilfælde. Det sædvanlige vil vel blive, at Forligsmanden vælges af den permanente Voldgiftsret. Jeg kan ikke tænke mig nogen Institution, som skulde have bedre Betingelser for at finde en forstandig, kyndig Mand, hvem man meget vel kan betro at trække Grænsen op for, hvilke Tilfælde han skal blande sig i, og hvilke Tilfælde han finder det overflødig og ørkesløst at blande sig i.

Dernæst er der gjort den Bemærkning, at der burde være Forskel med Hensyn til Forligsmandens Indgriben, eftersom det gjaldt Organisationer med eller uden Regler for faglig Strid. Jeg tror, det var det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg), der navnlig gjorde den Betragtning gældende. Det har været under Forhandling i Fællesudvalget; man har prøvet paa at forliges om Regler derom, der har imidlertid vist sig Modsætninger, Uenighed i saa Henseende, og Forsøget er glippet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis vi prøve paa at finde nye Regler her, vil dette i Virkeligheden ogsaa blive mødt med Uvillie fra Parternes Side. Det tredje Punkt var dette, at det ærede Medlem sagde: Skulle vi nu ogsaa have kun en Forligsmand, skulle vi ikke hellere have et Forligsnævn? Jeg tilstaar, at straks da jeg læste Forslaget, var det mit uvilkaarlige Indtryk: Var det ikke forstandigere at have et lille Forligsnævn, bestaaende af flere Medlemmer, saa at man ikke lod alt bero paa en enkelt Mand. Men jeg maa sige, at efter Forhandlinger med Formanden for Udvalget og nærmere Overvejelser er jeg nærmest kommen til det modsatte Indtryk. Jeg anser det ikke for væsentlig afgørende, om man gaar den ene eller den anden Vej, men jeg er mest tilbøjelig til at mene, at man gør rettest i at følge Forslaget om den ene Forligsmand. Forligsnævnet kunde jo sammen-

settes paa to forskellige Maader. Det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) tænkte sig det paa den bestemte Maade, at der ved Siden af Forligsmanden skulde være een Repræsentant for Arbejderne og een Repræsentant for Arbejdsgiverne. Men det ærede Medlem sagde — vistnok med megen Ret —, at Forligsmanden alligevel maatte være den egentlig afgørende, den, paa hvem Ansvar et hvilede, altsaa, saa vidt jeg forstod ham, mente han, at de to andre Medlemmer nærmest maatte blive Raadgivere, medens Forligsmanden maatte afsige Kendelsen. Hvis dette er Tilfældet, er jeg tilbøjelig til at tro, at den Udvej, der er anvist i Lovforslaget, at Forligsmanden kan tilkalde et Navn af de Mænd, som han anser for særlig egnede i den givne bestemte Sag, er en nok saa praktisk Vej som at have to faste Raadgivere, som skulde være Raadgivere, uanset, hvilken Art af Sager det drejer sig om. Dette er dog et Spørgsmaal, som neppe kan siges at være af afgørende Betydning.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) tænkte sig, saa vidt jeg forstod ham, et Forligsnævn af en noget anden Karakter. Jeg tror, han vilde have en Jurist, en Nationaløkonom og en større Forretningsmand. Men jeg er bange for, at hvis man sammensætter et saadant Forligsnævn, hvor Forligsafgørelsen formodentlig maatte træffes efter Stemmeferhed, vilde der blive adskillige Tilfælde, hvor Stemmerne vilde komme til at staa to mod to, og en Afgørelse, der er truffen paa den Maade af et Forligsnævn, vilde rimeligvis ikke blive i samme Grad vægtig, vilde ikke hvile paa den Autoritet som den Afgørelse, der træffes af en enkelt Forligsmand. Jeg vilde derfor ogsaa nære nogen Bekymring ved at gaa den Vej.

Derimod er der et Punkt, hvor jeg fuldstændig kan slutte mig til de Ønsker, der ere udtalte fra forskellig Side. Det er med Hensyn til Indførelsen af en Revisionsbestemmelse i det andet Lovforslag. Der staar en saadan Revisionsbestemmelse i det første Lovforslag, og jeg kan ganske dele den Betragtning, at ogsaa Forslaget om Udnævnelsen af en Forligsmand maa opfattes som et Forsøg, og at der derfor er god Grund til gennem en Revisionsbestemmelse at fastsætte, at naar en Tid